

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

צשמט"ס

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כו

(תרגום הפשוט)

יוצא לאור על ידי

"מכון לוי יצחק"

כפר חב"ד ב'

לעילוי נשמת

ר' ישראל דוד ב"ר לייב ע"ה ציקמאן

נפטר ביום י"ד אלול ה'תשמ"ה

וזוגתו מרת רחל בת ר' פינחס ע"ה ציקמאן

נפטרה ביום כ"א טבת ה'תנש"א

ר' יצחק אהרן ב"ר וואלף ע"ה ספיוואק

נפטר ביום כ"ו ניסן ה'תשמ"ט

וזוגתו מרת חנה בת ר' דוד הכהן ע"ה ספיוואק

נפטרה ביום ח"י מ"ח ה'תשס"ד

ר' שמואל מאיר ב"ר ישראל דוד ע"ה ציקמאן

נפטר ביום י"א תשרי ה'תשס"ב

וזוגתו מרת דינה רייזעל בת ר' יצחק אהרן ע"ה ציקמאן

נפטרה ביום כ"ה שבט ה'תשמ"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י נכדם ובנם

הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולינה

ומשפחתם שיחיו ציקמאן

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא הניקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח). שיחות הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה".

מעין חזי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות קהילות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

א. גר - "במילה וטבילה וקרבת" בהלכות העוסקות בגירות, בספר "היד החזקה"¹ כותב הרמב"ם: "בשלושה דברים נכנסו ישראל לברית, במילה וטבילה וקרבת".³ מילה היתה... וטבילה היתה... וקרבת - שנאמר: "ישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות, על ידי כל ישראל הקריבום, וכן לדורות כשירצה העכו"ם⁵ להיכנס לברית.. צריך מילה וטבילה והרצאת קרבן.. שנאמר:⁶ ככם כגר, מה אתם במילה וטבילה והרצאת קרבן, אף הגר לדורות במילה וטבילה והרצאת קרבן".

לאחר מכן, לאחר שמבאר הרמב"ם "מהו קרבן הגר", הוא כותב בהלכה אחרת:⁷ "ובזמן הזה שאין שם קרבן צריך מילה וטבילה. וכשיבנה בית המקדש יביא קרבן. מניסוח זה מובן בפשטות, שבזמן הזה די במילה וטבילה כדי להיות גר גמור, אלא שחלה עליו חובה, שכאשר יבנה בית המקדש, הוא יהא חייב להביא קרבן.

לגבי המשמעות והטעם לדין זה, שבזמן הזה נעשים לגר (גמור) רק על ידי מילה וטבילה, למרות שבזמן שביית המקדש

קיים הכניסה לברית היא על ידי שלושה דברים⁸, וגר שמל וטבל ועדיין לא הביא קרבנו.. קרבנו עכבו להיות גר גמור.. ככל כשרי ישראל.. אינו אוכל בקדשים⁹, שעדיין לא נעשה ככשרי ישראל¹⁰ -

כותב הגאון הרוגוצ'ובי¹¹: "דרך לקדשים לא מיקרי עדיין ישראל גמור, אבל לשאר דברים הוה כישראל לכל דבר, ואם כן בזמן הזה לא מחסר כלל בשביל הקרבן".

(8) כמס' כריתות שם: "אלא מעתה האידנא דליכא קרבן לא נקבל גרים אמר ראב"י וכי יגור אתכם גר.. לדורותיכם גו" (ש"ל שם). ובנמוקי יוסף יבמות מו, א ד"ה ת"ד מכאן (ועד"י ברישב"א יבמות שם - מו, סע"ב) "אבל בזמן הזה אינה מעכבת דהא לדורותיכם כתיב וידוע ה' הקב"ה שאין לנו לדורות הרצאת דמים". והיינו, שהלימוד מ"לדורותיכם" הוא - ש"בזמן הזה אינה מעכבת", מש"כ בזמן הבית - כל השלשה דברים הם לעיטבא, וע"י מילה וטבילה לא נעשה גר כלל*. אבל ברמב"ם ה' מחוסרי כפרה (נסמן בהערה 10) - לפי הצפעה"ג (כפנים) - שגם בזמן הבית, הקרבן מעכבו "להיות גר גמור כו" רק בנוגע לאכול בקדשים, אבל "לשאר דברים הוה כישראל לכל דבר" (וראה לקמן הערה 14).

ולהעיר ממס' גרים שם: "גרים נכנסין למילה ולטבילה ולקרבן, ב' מעכבין ואחד אינו מעכב", דמשפוט הלשון משמע** שגם בזמן הבית כשישנם כל הג' דברים, אחד אינו מעכב (והקרבן הוא רק לגבי אכילת קדשים - ולהעיר ממילת הבן לגבי קרבן הפסח ואכילתו - הובא לקמן).

(9) להעיר ממ"ש הרמב"ם בפיה"מ (כריתות רפ"ב) ש"הותר לאכול בקדשים והקרבן מצוה בעלמא", אבל בספר היד - חור בו וס"ל, "אינו אוכל בקדשים" עד שיביא קרבנו (וראה תוס' רעק"א למשניות כריתות שם). וידוע הכלל (יד מלאכי כללי הרמב"ם ס"א. וש"נ. וראה לקו"ש ח"ט ע' 172 הערה 12) שהלכה כספר היד לגבי פיה"מ. - ולהעיר שמוכן שאין להגדיל המחלוקת בין היד ופיה"מ. וראה לקמן בפנים סוס"ד וסוס"ה.

(10) רמב"ם ה' מחוסרי כפרה פ"ה ה"ב.

(11) צפעה"ג על הרמב"ם ה' איסורי ביאה שם ה"ד (סו, א).

(1) ה'ל' איסורי ביאה פ"ג ה"א"ד - מכריתות ט, א (פרש"י פרשתנו כד, ו). וראה הערה הבאה.

(2) בכריתות שם ליתא הלשון "בשלושה דברים". וכן ליתא בפרש"י פרשתנו שם. אבל ע"ד לשון הרמב"ם הוא בספרי שלח טו, יד (שהובא בפיה"מ להרמב"ם הקדמה לסדר קדשים) "מה ישראל שלא באו בברית אלא בשלושה דברים כו". ובמכילתא דרשב"י בא ב', מה: מה אורח אין נכנס לברית אלא בשלושה דברים. ועד"י במס' גרים פ"ב ה"ה. ושם: בג' מצות.

(3) בכריתות שם, והרצאת דם", "הרצאת דמים" (ופרש"י פרשתנו שם, "הואת דמים". וראה פרש"י פרשתנו שם, ח). ובספרי ובמכילתא דרשב"י שם: בהרציית (בהרצאת) קרבן. וכ"ה בהמשך לשון הרמב"ם (הנעתק בפנים). וראה לקמן הערה 24.

(4) פרשתנו שם, ה.

(5) שינוי ע"י הצענוור - וכן בכ"מ ביד וכיו"ב - כמפורסם. וראה בשנייני נוסחאות להיד וכי.

(6) שלח טו, טו.

(7) ה"ה.

(* וראה רע"ב כריתות רפ"ב ששם"ק שם ח, ב (בחי שבסוף המס') ד"ה גר.

** ולה"טסחא חדרשה" במס' גרים שם - מחלוקת בדבר.

דבר שאינו מדוייק לפי תורת אמת, אך ורק כדי לעודד את רבי עובדיה הגר!

ולהעיר, שבהמשך לתשובה הנ"ל לרבי עובדיה, כותב שם הרמב"ם: „וכל מה שאמרנו לך בענין הברכות שלא תשנה כבר ראיה לזה .. כמו שנתפרש בירושלמי (ביכורים¹⁵) .. תני בשם רבי יהודה, גר עצמו מביא (ביכורים) וקורא (את נוסח הידוי) .. מאי טעמא, כי¹⁶ אב המון גויים נתתיך .. אב לכל הבריות .. הגה נתברר לך...”.

וכך הוא פוסק להלכה בספר היד החזקה¹⁷: „הגר מביא וקורא, שנאמר לאברהם אב המון גויים נתתיך, הרי הוא אב כל העולם כולו שנכנסין תחת כנפי שכינה...”.

כלומר, הרמב"ם מביא לרבי עובדיה הוכחה לגבי התנהגותו בזמן הזה, מגר בזמן הבית.

ג. איסור אכילת קדשים – לא מצד ה„גברא”

לכאורה, ניתן היה להסביר, בשונה מדברי הרוגוצ'טשובי, שאסור לגר לאכול קדשים כל עוד לא הביא את קרבנו, משום „אריא הוא דרביע עליה” („אריה רובץ על הדבר”)¹⁸: הקרבן מעכב את אכילת הקדשים. כלומר, איסור אכילת הקדשים איננו מפני חסרון ב„גברא”, בהיותו גר, אלא משום ענין צדדי – חובתו בהבאת קרבן מונעת ממנו¹⁹ את אכילת הקדשים.

ולפי זה, אדרבה, יובנו דברי הרמב"ם „שעדיין לא נעשה ככשרי ישראל!”, „כשרי” מלשון²⁰ להיות מוכשר. כלומר, כל עוד לא הביא הגר את קרבנו, הרי על-אף היותו ישראל גמור, אין הוא „מוכשר” לאכילת קדשים. דומה הדבר לכך, שמילת בניו ועבדיו

ב. כל הגרים בזמן הזה – „כמו בני נח”!

יש להבין:

מדברי הרוגוצ'טובי, ש„בזמן הזה לא מחסר כלל”, למרות שלגבי קדשים „לא מיקרי עדיין ישראל גמור” – מוכח, לכאורה, שהכוונה היא לקדושת ישראל בקשר לדינים הנוהגים בזמן הזה – שאצל גר בזמן הזה, המתגיייר על ידי מילה וטבילה בלבד, אין חסר דבר בקדושת ישראל.

ולכאורה: אמנם, אכילת קדשים אינה קיימת בזמן הזה, איך כיון שהטעם לכך שגר ללא קרבן בזמן הבית אסור באכילת קדשים הוא, כלשון הרוגוצ'טובי¹¹, משום ש„לקדשים לא מיקרי עדיין ישראל גמור .. אין עליו דין ישראל”, ויותר מכך, כפי שהוא כותב במקום אחר¹²: „והוי כמו בן נח לקדשים”¹³ –

הרי תמוה: כיצד ייתכן לומר, שכל אלו שהתגייירו מאז חורבן בית המקדש, וביניהם כמה וכמה גדולי ישראל, לא נחשבו כישראל גמור לגבי ענינים מסויימים, כאכילת קדשים, ויותר מכך, הם היו לאכילת קדשים „כמו בני נח”!?

זאת, ויותר מכך: ידועה תשובתו¹⁴ של הרמב"ם לרבי עובדיה הגר, אשר בה כותב הרמב"ם, שמעלתו של רבי עובדיה גדולה ממעלת כל בני ישראל האחרים, כי כל היהודים מיוחסים לאברהם יצחק ויעקב, ואילו הגרים מיוחסים „למי שאמר והיה העולם” – לקדוש-ברוך-הוא.

ואם גר בזמן הזה נחשב, בענין מסויים, „כבן נח” – כיצד כותב הרמב"ם לרבי עובדיה הגר שמעלתו כגר גבוהה ממעלת בני ישראל!?! ופשוט לחלוטין, שהרמב"ם לא יאמר, ח"ו,

לעילוי נשמת

הרה"ח הת' אי"א רב פעלים ובעל מרץ

מטובי מקושרי רבותינו נשיאינו והולכי בדרךיהם,

דרך הקודש יקרא לה

ומשלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו

לארצנו הקדושה ת"ו

הרב ר' מנחם מענדל

בהרה"ח ר' מנחם מענדל ומרת מארייאשא באדאנע ע"ה

פוטערס

נפטר ד' תמוז ה'תשנ"ה

וזגתו מרת לאה ע"ה

בת ר' בניציון ומרת שרה הי"ד

נפטרה ה' כסלו ה'תשס"ג

תנצב"ה

🕯️ 🕯️ 🕯️ 🕯️ 🕯️

נדפס ע"י צאצאיהם שיחיו

(15) פ"א ה"ד (ושם – בינוי לשון).

(16) לך יו, ה.

(17) הל' בכורים פ"ד ה"ג. וראה רדב"ז שם.

(18) לשון הש"ס – עירובין עה, ב. שבועות כב, ב. וראה

אנציקלופדי' תלמודית בערכו. וש"נ.

(19) כלשון הרמב"ם (הל' מחו"כ שם), „שקרבונו עכבו”.

אלא שברמב"ם שם, „עכבו להיות גר גמור” – ראה לקמן

בפנים.

(20) ועד"ו בהמשך לשונו: ויעשה ישראל כשר.

(12) צפע"נ מהד"ת יט, ב.

(13) וראה גם צפע"נ מהד"ת עא, א: לא נגמר הגירות

שלו. ובשו"ת צפע"נ ווארשא (סקל"ח סק"ד), „דלגבי

קדשים הוי בגדר אינם כישראל”. ושם (סי' רי), „דקודם

הקרבן גבי קדשים הוי כמו ב"נ”. ובשו"ת צפע"נ דווינסק

(ח"ב סי' ט), „רק דלזה עדיין עכ"ם הוה”.

(14) נדפסה ברמב"ם הוצאת שוליונגער (נ"י. תש"ז)

בהוספות לח"א סי"ט. תשובות הרמב"ם (ירושלים, תש"כ)

כרך ב סרצ"ג.

ונחוש³⁴ (כל י"ג (ט"ו)³⁵ דברים המנויים בכתוב), שעייז ממחרים ומזרזים ופועלים תיכף בנין ביהמ"ק השלישי כפשוטו ממש.

. . . שהחלטה על זה³⁶ תביא תיכף את השכר³⁷, תביא הגאולה, תיכף ומיד ממש, שאז תערך המלוה מלכה, "סעודתא דדוד מלכא משיחא"³⁸, בהשתתפותו של נשיא דורנו משיח צדקנו בראשנו, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובבית המקדש השלישי.

. . . ויה"ר והוא העיקר – שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו תבוא בפועל ממש תיכף ומיד ממש . . . עם כל הפירושים שב"מיד" (כולל גם הר"ת דכללות הדורות משה ישראל (הבעש"ט) דוד (מלכא משיחא))

. . . [ובפרטיות יותר בנוגע לדורנו זה – שבר"ת ד"מיד" נרמזים ג' התקופות השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו³⁹, ועל סדר הקירבה אלינו – משיח (מנחם שמו), יוסף יצחק, דובער (שמו) השני של כ"ק אדנ"ע],

וכל הפירושים שב"ממש", ולכל לראש מיד ממש כפשוטו, ממש ממש ממש.

(משיחות ש"פ משפטים, ז"ך שבט, מבה"ח אדר א' תשנ"ב)

- 34) כה, ב"ג.
- 35) ראה לקו"ש חכ"א ע' 153, ובהנמסן שם.
- 36) ליתן כפי נדבת לבם הטהור להקרן גמ"ח, שבמוצאי שבת קודש זה נערכת מלוה מלכה לטובת הקרן (המו"ר).
- 37) ראה תענית ח, ב. שו"ע או"ח סו"ס תקעא.
- 38) סידור הארז"ל במקומו. ועוד.
- 39) ראה לעיל ע' 144.

מונעת את היהודי משחיטת הפסח²¹ ואכילתו²², אשר במקרה זה ברור שאין שום פגם ב"גברא", בהיותו יהודי.

ולפי זה מובנים בפשטות דברי הרמב"ם לרבי עובדיה הגר, שאין הוא פחות משאר בני ישראל ולהיפך – למרות שאין הוא מותר באכילת קדשים עד שיביא את קרבנו²³ – כי איסור אכילת קדשים נובע מענין צדדי והיצוני – "אריא הוא דרביע עליה" – ולא מ"גברא".

אבל לפי כל האמור לעיל, יש להבין את לשון הרמב"ם "שקרבונו עכבו להיות גר גמור... ומפני זה אינו אוכל בקדשים...". שמכך מובן, שכל עוד לא הביא את קרבנו, אין גירותו מושלמת.

ד. הכנסה והסרת העיכובים

ויש לומר, שההסבר לכך הוא:

לשונו של הרמב"ם היא "שקרבונו עכבו להיות גר גמור" – אין הוא מתבטא בלשון חיובית, שהקרבונו "מגיר" או "עושה אותו גר גמור", וכדומה. אין כוונתו לכך שהבאת הקרבן עושה אותו גר גמור, כלומר שעל ידי מילה וטבילה הוא נעשה ישראל רק, "לשאר דברים", וכדי שיחול עליו דין של ישראל גם לגבי קדשים הרי דבר זה נעשה על ידי הקרבן, אלא שאי הבאת הקרבן מעכבת אותו מלהיות, לענין זה, גר גמור²⁴.

ואין דבריו אלו סותרים את דבריו²⁵

בדומה להלכה, שאם חזר לסורו – חל עליו דין ישראל, אם כי הוא ישראל מומר²⁷,

שכשיבנה בית המקדש במהרה בימינו, מותר לו לאכול קדשים לפני הבאת קרבנו, כי הוא כבר "גר גמור", "ככל כשרי ישראל"²⁸.

26) ועד"ז הוא הלשון בכריתות (ועוד) שבעה ע"ב.
 27) יבמות מו, סע"ב. רמב"ם הל' איסורי ביאה פ"ג הי"ז (בנוגע לגר גם בומן הוה). טושו"ע יו"ד סס"ה ס"ב. שם ס"ב.
 28) ולהעיר שבשו"ת אבני נור (יו"ד ח"ב ס' שדמ ס"ג) מסיק כן בדעת הרמב"ם וכותב: ומה שיצטרך להביא קרבן כשיבנה בהמ"ק לאו להכשירו בקדשים שכבר הוכשר, רק למצוה כמו שהביאו אבותינו (וראה לקמן הערה 30). – אבל הוא כתב כן מטעם אחר, לפי ביאורו ושיטתו בדעת הרמב"ם שבומן המקדש אף לישא בת ישראל אסור עד שיביא קרבנו, שהוא דלא כהצפ"ע שהובא בפנים.

21) יבמות עא, א. רמב"ם הל' ק"פ פ"ה ה"ה. פ"ט ה"ט.
 22) פסחים צו, א. יבמות ע, ב. מכילתא (הובא בפרש"י) בא יב, מד. רמב"ם שם פ"ט ה"ט.
 23) אבל ראה לקמן סוף סעיף ד.
 24) ואולי יש לומר, שמטעם זה שינה הרמב"ם בלשונו, שכתב בהלכה ד כמ"פ "הרצאת קרבן" (ולא כמ"ש בתחלת הפרק בנוגע לבני "בשלשה דברים נכנסו ישראל לברית במילה וטבילה וקרבן"), כי הקרבן לדורות גם בזמן הבית הוי בגדר הרצאה, מעין גדר כפרה (וראה תרגומים ופרש"י פרשתנו כד, ה ובמפרשים שם. ואכ"מ), משא"כ אצל אבותינו (במ"ח) ה"ל הקרבן לא רק בגדר, הרצאה כ"א גם שעייז נכנסו לברית. ומה"ש בה"ד "מה אתם כול והרצאת קרבן אף הגר לדורות כו" – כי מה שנוגע לדורות הוא לא עצם הקרבן שעייז נכנסו לברית כ"א גדר הרצאה שבקרבן שה"ל אצל אבותינו. אבל ראה לקמן בפנים. וראה לקמן הערה 40. ועצ"ע.
 25) הובא לעיל סעיף א.

(ופשיטא שלילת הפכו, ביטול סיבת הגלות האחרון²⁴), שעיי"ז באה הגאולה, כמאחז"ל²⁵ במעלת המשפט ש"בו ציון נבנית, שנאמר²⁶ ציון במשפט תפדה", וכן צדקה («ושבי' בצדקה»²⁷) וגמילות חסדים²⁸, כמפורש בפרשתנו²⁹, «אם כסף תלוה את עמי את העני», גדולה גמילות חסדים יותר מן הצדקה³⁰, וכמבואר גם בהסוגיא בכבא בתרא³¹ («פירושה של פרשת משפטים בתושבע"פ) פרטי הענינים דמצות צדקה, ומהעיקר, גדולה³² צדקה שמקרבת את הגאולה, שנאמר³³ כה אמר ה' שמרו משפט ועשו צדקה כי קרובה ישועתי לבוא וצדקתי להגלות».

. . . ובהמשך לזה – גם ההוראה מהתחלת פרשת תרומה (שקורין במנחת שבת): «ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם», החל מהמקדש הפרטי שבכא"א מישראל («בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד»³⁴), בלבו פנימה, ובביתו ובחדרו, שנעשה בית תורה תפלה וגמ"ח, כולל ובמיוחד ההשתתפות בכנין והרחבת כתי-כנסיות ובתי-מדרשות באופן ד"ויקחו לי תרומה גו' זהב וכסף

במילים אחרות (על דרך המוסר) – לא ייתכן לומר שקדושתו תיפגע מפני שנבנה בית המקדש.

ה. אותו גיור – באופן אחר

ויש לומר שהרמב"ם רמז לדין זה, שגר שנתגייר בזמן הזה נעשה גר גמור, גם לענין אכילת קדשים, בדבריו בדיני הגיור, שבהלכות איסורי ביאה:

לאחר דבריו «כשירצה העכו"ם להיכנס לברית .. צריך מילה וטבילה והרצאת קרבן», ממשך הרמב"ם בהלכה שלאחר מכן, כדלעיל בסעיף א', «בזמן הזה שאין שם קרבן צריך מילה וטבילה». מפשטות לשונו, «בזמן הזה...» מובן, שהכניסה לברית בזמן הזה זהה במהותה, אך נעשית באופן אחר. בזמננו מתבצעת אותה כניסה על ידי מילה וטבילה²⁹. «בזמן הזה שאין שם קרבן», משום שאין ענין המעבד – הוא נעשה גר גמור על ידי מילה וטבילה בלבד.

ואת דבריו בהמשך, «וכשיבנה בית המקדש יביא קרבנו», יש לבאר כפשוטם, שזהו דין חדש, בפני עצמו – חובת הבאת קרבן. אך גם לפני שיביא קרבנו הוא מותר באכילת קדשים³⁰, כדלעיל, מפני שכבר נעשה גר גמור.

29) כ"ה בנמוק"י וריב"א שבהערה 8. אלא דהו לשיטתם דקרבן מעבד ביה"ב, וכוה"ז דאינו שייך – לא מעבד (כנ"ל שם). וההוספה שבפנים היא, דגם לשיטת הרמב"ם שהקרבן (גם בזמן הבית) הוא רק שיה' גר גמור, היינו לאכול בקדשים – דלפ"ז יש מקום לומר דהא דבזמן הזה נעשה גר ע"י מילה וטבילה לבד הוא – כי בזמן הזה (דליכא אכילת קדשים) אין נפק"מ לפעול שיה' גר גמור – ובוה החידוש (בדא"פ) שבפנים, דגם לשיטת הרמב"ם – בזמן הזה, ע"י מילה וטבילה (לבד), נעשה גר גמור. 30) להעיר ממ"ש במגיד משנה הל' איסורי ביאה שם (ה"ה), «ומ"מ משמע ודאי שלכשיבנה ב"ה יביא קרבנו», שמשפחות לשונו משמע שהדין, «לכשיבנה ביהמ"ק יביא קרבנו» הוא חידוש (וצריך למצוא מקור לזה), ובאם נאמר שע"י המילה וטבילה לא נעשה עדיין גר גמור – פשיטא שצריך להביא קרבן בכדי שיה' גר גמור! וע"פ מ"ש בפנים יש לומר, שהחידוש בדין זה (שגם גר שנתגייר בזמן הזה צריך להביא קרבן כשיבנה ביהמ"ק) הוא – שהמצוה דהבאת קרבן היא גם כשהקרבן אינו מעבד מלהיות גר גמור, ומותר בלאח"כ באכילת קדשים (ראה לעיל הערה 28).

ו. ההבדל בין מילה וטבילה לבין קרבן

ההסבר להבדל שצויין לעיל בסעיף ד', בין מילה וטבילה לבין קרבן – שדוקא מילה וטבילה מכניסות את הגר לברית, ואילו הקרבן מסיר את העיכוב, הוא:

בהפיכת אדם ליהודי על ידי גיור, יש שני ענינים כלליים, כפי שהיה בגירות הכללית של כל ישראל – במתן תורה³¹: א) ואביא אתכם אלי, והייתם לי סגולה מכל העמים³², ולאחר מכן (ב) ממלכת כהנים וגוי קדוש³³.

במילים אחרות: א) עצם ההתקשרות והברית בין האדם לבין הקדוש-ברוך-הוא, על ידי שנכנס בו נפש דקדושה. (ב) שינוי ה"גברא", שינוי בכל איבריו וכוחות נפשו של האדם על ידי הנפש הקדושה³⁴.

וזהו ההבדל בין מילה וטבילה לבין הבאת קרבן:

מילה וטבילה מביאות לידי כניסת הנפש הקדושה: המילה (הסרת הערלה) מוציאה את האדם מטומאת הגויים, והטבילה מביאה אותו³⁵ לקדושת ישראל³⁶.

ואילו הקרבן הוא דורון ומנחה לה', לעשות לו נחת רוח³⁷, קרבן מלשון קירוב כוחות הנפש והחושים³⁸ – הקרבן גורם לשינוי מהות האדם וקירוב כל כוחותיו לה', קירוב³⁹ מהות בן למהות אביו⁴⁰.

31) ראה יבמות מו, א"ב. כריתות שם. וראה בתחלת השיחה. לקמן הערה 47. 32) יתרו יט, ד"ה. 33) שם, ו. 34) וצ"ע מש"ע אדה"ו חא"ח מנה"ד ס"ס ד. 35) ולכן מובן זה שמילה צ"ל קודם לטבילה (ראה טושו"ע יו"ד שם וברמ"א שם ס"א) – ראה גליוני הש"ס שבהערה הבאה. 36) ראה שו"ת הרדב"ז ח"ג סי' תתקנן. וראה גליוני הש"ס להר"י ענגל יבמות מו, א. ועוד. 37) ובחסו, ב. אגה"ת רפ"ב עיי"ש. 38) בחיי ויקרא א, ט («ע"ד הקבלה» ע"ש). וראה ספר הבהיר סי' מו (קט). ועייג"כ חו"ג ה, רע"א. של"ה מס' תענית (רי"א, ב). פע"ח שער התפלה פ"ה. 39) ראה עידות פ"ב מ"ט. האב וזכה לכן בניו ובכח ובעושר ובחכמה ובשנים וכו'. 40) ויש לומר, שלכן בהלכה ד כשמדבר, לדורות כשירצה העכו"ם .. להכנס לברית .. צריך מילה וטבילה

- 24) ראה יומא ט, ב.
- 25) שמ"ר שם, טו.
- 26) ישע"י א, כז.
- 27) כולל גם הפעולה על אוה"ע לעסוק בצדקה, ובפרט לאחר החלטת מנהיגי המדינות ע"ד חסכון בהוצאות הכספיות לצרכי נשק, אזי נקל יותר לפעול שיוסיפו בפעולות של צדקה, הן בנוגע לאוה"ע, והן בנוגע לבני".
- 28) כב, כד.
- 29) סוכה מט, ב.
- 30) ח, א ואילך.
- 31) יו"ד, א.
- 32) ישע"י נו, א.
- 33) ראה אלשיך עה"פ. של"ה סט, א. ועוד.

וחדר גם בגדרי העולם, עד כדי כך שמנהיגי אוה"ע²¹ מחליטים ומכריזים מדעתם (ו"בערכאות שלהם", שיש בהם התוקף ד"דינא דמלכותא דינא") ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

. . . ע"פ האמור לעיל מתחזקת יותר הפליאה והתמיהה, ביחד עם גודל הצער וההבהלה (ועד שמצד גודל הצער אין להאריך בזה ביום השבת) – היתכן שבנ"י נמצאים עדיין בגלות?!... עד מתי?!...!

היתכן שלאחרי כל הסימנים על בוא הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, עד להמאורע דערב שבת זה שאפילו אוה"ע מכריזים שהגיע הזמן ד"וכתתו חרבותם לאתים" – נמצאים אנו ביום הש"ק זה בחוץ לארץ, במקום להמצא, יחד עם כל בנ"י מכל קצוי תבל, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובבית המקדש, מסובים ל"שולחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם"²², שעליו ערוכים הלוייתן ושור הבר ויין המשומר!

ועוד ועיקר – שעדיין לא נתקבלה ההודעה והציווי ונתינת כח ד"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (כפי שקוראים בתורה במנחה) בנוגע לבנין ביהמ"ק השלישי!

ומזה מובן גודל הצורך וההכרח להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהענינים שמקרבים ומזרזים ומביאים בפועל ממש את הגאולה תיכף ומיד ממש.

ולכל לראש – בהענין המודגש בפרשת משפטים:

"משפטים" – פרטי הדינים בין אדם לחבירו מתוך שלום²³

21) ד"אע"ג דאינהו לא חזו מזליהו חזו" (מגילה ג, א).

22) פרש"י ריש פרשתנו.

23) ראה שמ"ר ריש פרשתנו (פ"ל, א): "באין לידי משפט והם עושין שלום".

ובחיודי הרד"ל שם: "אפשר ר"ל ע"י פשרה, וכמ"ש בסנהדרין (ו, ב) איזהו משפט שלום זה הביצוע".

ולפי זה יובן ההבדל בין זמן הבית לזמן הזה: בזמן הבית הרי "ושכנתי בתוכם"⁴¹, "עשרה ניסים נעשו בבית המקדש"⁴², וכו' – גילוי אלקות, ועבודתם של ישראל אז היא בעיקר עבודה בכוחות הנפש הגלויים והפנימיים⁴³, הבנה והשגה באלקות, אהבת ה' ויראתו וכדומה. ולכן, גם הכניסה לברית של גר היא באופן כזה שיש צורך בקרבן – קירוב הכוחות.

ואילו בזמן הגלות, כאשר "אותותינו לא ראינו"⁴⁴, ועיקר העבודה אינה כל כך בהתגלות הכוחות הפנימיים⁴⁵, אלא יותר בעשייה בפועל ובהתבטלות כלפי הקדוש ברוך הוא, קבלת עול ומסירות נפש⁴⁶ – הרי גם אצל הגר, גורמת עצם כניסת הנפש הקדושה על ידי מילה וטבילה לגירות מושלמת, ולהתקשרות מלאה אל הקדוש ברוך הוא – "לא מחסר כלל".

ז. מעין גירות בכל יום

גירותם של כל ישראל היתה, כאמור, במתן תורה⁴⁷. כשם שמתן תורה ממשיך ומתקיים בכל יום ויום, כנאמר בברכת התורה, "נותן התורה", בלשון הווה⁴⁸, כך מובן גם לגבי הענין ש"נכנסו לברית", שהוא נמשך בכל יום ויום, כפי שמבאר רש"י⁴⁹ על "היום הזה נהיית לעם" – "בכל יום יהיו בעיניך כאילו היום באת עמו בברית".

וההוראה הנלמדת מכך היא, שכיון שאצל כל יהודי מתרחשת בכל יום ויום מחדש כניסת נפשו הקדושה, אשר משום כך יכול וחייב כל יהודי לברך בכל יום ויום ברכת "שלא עשני גוי", בלי שום ספק וספק ספיקא בעולם, ואין זו ח"ו ברכה לבטלה⁵².

הרי ה"גירות" והברית שבין ישראל לקדוש ברוך הוא היא בשלמות, "לא מחסר כלל".

וכדברי חז"ל⁵³, "ישראל .. אף-על-פי שחטא ישראל הוא": חטאיו של יהודי עלולים לפגום רק בהתגלות הנפש הקדושה. כלומר, על ידי קיום התורה והמצוות מאירה ו"שוכנת" בו הנפש הקדושה, והתורה והמצוות מקרבים אותו לקדוש ברוך הוא בגלוי, ולעומת זאת, ישראל שחטא – הרי נפשו הקדושה היא בהעלם, מכוסה ברוח שטות שנכנסה בו⁵⁴

50) שו"ע אדה"ו א"ח סמ"ו ס"ד (מג"א שם סק"י בשם המקובלים).

51) בפרט להדיעה דשעם נט"י בבוקר דכל יום הוא מפני שנעשה בר"ח חדשה (שו"ע אדה"ו א"ח (מהד"ק) ס"ד ס"א (מט"ו ומג"א שם)).

52) ראה ע"ז (בנוגע ברכת סלה לנו) אגה"ת פ"א.

53) סנהדרין מד, רע"א.

54) סוטה (ג, א) – מ, לבוש שק דקליפה" (תניא פי"ט – כה, רע"א).

הרצאת קרבן" מוסיף הרמב"ם, להכנס לברית ולהתחנף תחת כנפי השכינה ויקבל עליו עול תורה, כי לעצם הכניסה לברית מספיק (גם בזמן הבית) מילה וטבילה, והצורך להרצאת קרבן הוא להשלימות של "להסתופף כו' ויקבל כו'".

41) תרומה כה, ה. תניא פנ"א ואילך.

42) אבות פ"ה מ"ה.

43) ראה ד"ה קול דודי תש"ט פ"ב (ובהנסמן שם)

44) בסד"ה שלאחריו. ובכ"מ.

45) ראה עירובין (נג, א) לכן של ראשונים כו' ואנן כי

אצבעתא בקירא כו'.

46) ראה ד"ה קול דודי שם ואילך ובד"ה שלאחריו – בארוכה. ובכ"מ.

47) וראה גם הקדמת הרמב"ם לסדר קדשים, ראו (לאחר ג' הדברים) נתנה להם התורה.

48) ראה לקו"ת סוכות פא, ג.

49) תבא כו, ט.

זמן מסוגל בשייכות להגאולה . . מצד הקשר והשייכות דזמן זה לנשיא דורנו – להיותו ערב שבת האחרון בחודש שבט, חודש האחד עשר, שהעשירי שבו הוא יום ההילולא (גמר ושלימות העבודה) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאחד עשר שבו נעשה המשך וחידוש הנשיאות שלו ביתר שאת וביתר עוז עד לסיום וגמר כל העבודה של דורנו זה (דור האחרון של הגלות שהוא הוא דור הראשון של הגאולה) במשך מ"ב שנים די"ל שהם כנגד מ"ב המסעות שבמדבר העמים, שאז כבר מוכנים ועומדים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה (כמדובר בארוכה בהתועדות שלפנ"ז) – שגם בהזמן (נוסף על המקום) שבו היתה ההכרזה ע"ד וכתתו חרבותם לאתים" מודגשת השייכות לפעולתו של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, המשיח שבדור, שעל ידו נעשה קיום היעוד, וכתתו חרבותם לאתים וגו'".

. . . יש לומר, שהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד, וכתתו חרבותם לאתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת, "מלכי רבנן" ש, הנה זה (מלך המשיח) בא, החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתינו דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד, "הרי זה משיח בודאי" 20 – פס"ד "מסיני", שנמשך

העולם ע"י נשיא הדור ניתוסף גם בקיומו וביסוסו של הארגון שמטרתו לפעול אחדות ושלוש בעולם, ועד לגמר ושלימות בירור העולם בקיום היעוד, וכתתו חרבותם לאתים" שהוא היסוד של ארגון זה.*

(19) שיחות י"א שבט וש"פ בשלח (סה"ש תשנ"ב ע' 308).

(20) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

(* ועד שפסוק זה מתנוסס על גבי כותל הבנין.

(מבחוץ) ולכן גם אז – ישראל הוא, כי קיים אצלו הענין של ישראל – "לי ראש" 55, הנפש הקדושה, וה"ברית" שלו עם הקדוש-ברוך-הוא – העושה את היהודי ליהודי – היא בשלמות, "לא מחסר כלל".

עד שנעשה כך אצל כלל ישראל – כפי פסק ההלכה 60 ש, הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה" – ישראל עושין תשובה ומיד הן נגאלין 61, בגאולה האמיתית והשלמה על ידי משיח צדקנו, שאז יקויים הייעוד, וכתתי את בית ישראל... ברית חדשה" 62 אשר לא ייתכנו בה העולם ושינויים 63, במהרה בימינו ממש.

(משיחות ש"פ מסעי וש"פ דברים תשד"מ)

וכיון שהנשמה "גם בשעת החטא היתה באמנה" 56 אתו יתברך" 57, הרי בסופו של דבר מתגלית אצל כל יהודי הנשמה הקדושה, כפי שנפסק 58 בתורה, ש"לא ידח ממנו נדח", ו"בודאי סופו לעשות תשובה" 59.

(55) לקו"ת שלח מה, ב. ובכ"ז.

(56) ראה תרגום וראב"ע לאסתר ב, כ. תניא ספמ"ב.

(57) תניא ספכ"ד.

(58) הל' ת"ת לאדה"ו פ"ד סוס"ג.

(59) תניא ספל"ט.

(60) רמב"ם הל' תשובה פ"ו ה"ה.

(61) רמב"ם שם. וראה גם אגה"ת שם.

(62) ירמ" לא, ל.

(63) ראה ירמ" שם, לא.

לזכות

כ"ק אדוננו מזרנו ורבינו

מלך המשיח

זיה"ר שעי"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדוננו מזרנו ורבינו מלך המשיח

לעולם ועד

החדש של המדינה היא למנהיגה של מדינה זו, בהשתתפותם של עוד כמה מנהיגי מדינות גדולות בעולם, שבה נתקבלה ההחלטה וההכרזה שתוכנה „וכתתו חרבותם לאתים“.

ויש לומר, שבקיומה של פגישה החלטה והכרזה זו בהעיר של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר (שבה נתקבצו מנהיגי המדינות, כולל גם מנהיגי מדינה זו, שהוצרך לבוא מעיר הבירה לעיר זו¹⁶), מרומז, שכל זה בא כתוצאה מהפעולות דהפצת התורה והיהדות, צדק ויושר, בכל העולם, שנעשו ונעשים ע"י נשיא דורנו, משיח שבדורנו, ועד שע"י שלימות העבודה בכהנ"ל בימינו אלה נעשה העולם כולו ראוי ומוכשר להתחלת הפעולה דמלך המשיח, „ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים וכתתו חרבותם לאתים“¹⁸.

וגם הזמן שבו אירע מאורע זה (בתקופה האחרונה עצמה) הוא

16) ואף שהטעם הפשוט לזה הוא לפי שהמקום המיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי"כ המדינות שבעולם נקבע מלכתחילה במקום שאינו עיר הבירה של מדינה מסויימת, הרי, הטעם האמיתי לקביעות מקום זה בעיר זו דוקא, הוא, להיותה עיר הבירה של „מלכי רבנן“ (ראה גיטין סב, סע"א. ועוד), כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (וראה לקמן הערה 18).

17) ראה קונטרס הנ"ל (שבהערה 11) ס"ה שנשיא הדור הוא המשיח שבדור. ובהדגשה יתירה בכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כמרומז בב' שמותיו: „יוסף“ – ע"ש ש„יוסף אדני שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'“ (ישעי' יא, יא-יב), ו„יצחק“ – ע"ש ש„אז ימלא שחוק פינו“ (תהלים קכו, ב. וראה ברכות לא, א).

18) ולהעיר, שארגון חבר העמים למטרת אחדות ושלוש בין העמים הוקם בחצי כדור התחתון לאחרי ובסמיכות לבואו של נשיא דורנו לחצי כדור התחתון (החל מההחלטה שנתקבלה באמצע המלחמה, בשנת תש"ב לערך, ובעיקר בסיומה של המלחמה, בשנת תש"ה לערך), ונקבע מקום מושבה בעירו של נשיא דורנו, ועד לבניית הבנין המיוחד (בשנת תשי"א לערך) – שבזה מודגש שהאחדות והשלוש בין העמים היא כתוצאה מפעולתו של נשיא דורנו בבירור העולם (ע"י הפצת התורה והיהדות וצדק ויושר בכל העולם), וככל שניתוסף בבירור

הוספה

בשורת הגאולה

פז.

דער מינוי פון דוד מלכא משיחא איז דאך שוין געווען, כמ"ש „מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו“, עס דארף נאָר זיין קבלת מלכותו ע"י העם און די התקשרות צווישן דעם מלך מיט דעם עם בשלימות הגילוי – בגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחות ש"פ משפטים, פ' שקלים, מבה"ח אדר תנש"א)

(1) תהלים פט, כא.

המינוי דוד מלכא משיחא הרי כבר הי', כמ"ש „מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו“, וצריכה רק להיות קבלת מלכותו ע"י העם וההתקשרות בין המלך והעם בשלימות הגילוי – בגאולה האמיתית והשלימה.

~

התחתון, שגם בו נמשך הגילוי דמתן-תורה (שהי' בחצי כדור העליוני), ויתירה מזה – אדרבה – שנעשה המקור שממנו נמשך ונתפשט עיקר הפעולה דהפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי חבל ממש, ע"י השלוחים ששלח ברחבי העולם (גם לחצי כדור העליון), עד לפנה הכי נדחת שבעולם, כדי להפיץ תורה ויהדות בין כל בני" (כולל ובמיוחד אלו שדרים בין אומות העולם ומדברים בלשונם ומתנהגים בחיצוניות כמותם), ועוד וג"ז עיקר, הפצת כל עניני טוב וצדק ויושר גם בין אוה"ע ע"י קיום מצוות בני נח¹, כמודגש ביותר בשנים האחרונות, ככל שהולכים ומתקרבים יותר להזמן דביאת משיח צדקנו, ש"אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד"¹⁵.

ובתקופה האחרונה (החל משנת נסים, והמשכה בשנת „נפלאות אראנו“ ו„נפלאות בכל“) הגיעה פעולה זו לשיא – בפריצת גבולותי' של המדינה ההיא שבשעתה חרתה על דגלה והכריזה מלחמה בהפצת התורה והיהדות ועד למלחמה באמונה בבורא עולם ומנהיגו (כולל גם המאסר דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ולאח"ז וכתוצאה מזה יציאתו מגבולות המדינה ההיא), ואעפ"כ, נמשכה גם שם הפעילות דשלוחי נשיא דורנו בהפצת התורה והיהדות בחשאי ובמס"נ ממש, עד לתקופה האחרונה שנתבטלה גזירת המלכות ונתאפשר המשך הפעילות דהפצת התורה והיהדות ביתר שאת וביתר עוז, בגלוי ובפירסום, ועד לנפילתו של המשטר הקודם, והקמתו של משטר חדש שהכריז לצדק וליושר ולשלום, על יסוד האמונה בבורא העולם ומנהיגו.

ובהמשך לזה התקיימה בערב שבת זה הפגישה בין מנהיגה

פו.

בנוגע להמאורעות דימים אלה:

לכל לראש – המאורע שאירע בערב שבת זה, שבו התאספו והתכנסו יחדיו ראשי מדינות גדולות וחשובות בעולם, ובראשם נשיאי שתי המעצמות הגדולות, והחליטו והכריזו על תקופה חדשה ביחסי מדינות העולם – ביטול מצב של מלחמות בין מדינות העולם, שיתבטא גם בצמצום וביטול כלי נשק, ועד לשלום ואחדות, שיתוף פעולה ועזרה הדדית בין מדינות העולם לטובת האנושות כולה.

וקדם למאורע זה (בהשגחה פרטית) נאמו של נשיא מדינה זו לאומה כולה (באור ליום הרביעי, „קמי שבתא“¹, התחלת ערב שבת זה), שבו הודיע והכריז על פעולותיו בצמצום וביטול כלי נשק, וניצול הכספים (שלא ינתנו לרכישת כלי נשק) כדי להוסיף בעניני הכלכלה של בני המדינה – הכרזה שאושרה ע"י „בית הנבחרים“, שבו נקבעים חוקי המדינה שיש להם תוקף ע"פ תורה („דינא דמלכותא דינא“²).

ויש להתבונן בהלימוד וההוראה ממאורע זה, וגם בפרטי הענינים דהמאורע – מקומו וזמנו, כולל שייכותו לתוכנו של הזמן בתורה, בפרשת השבוע, כדלקמן.

הלימוד וההוראה ממאורע זה הוא בענין כללי ועיקרי בעבודתם של בני" („מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות“³) – „להביא לימות המשיח“⁴:

(1) פסחים קו, סע"א.

(2) גיטין י"ד, ב. וש"נ.

(3) תניא רפ"ז.

(4) ל' חז"ל – במשנה ספ"ק דברכות.

(13) ראה אג"ק אדמו"ר מהור"צ ח"ב ע' תצב ואילך. וש"נ.

(14) כפס"ד הרמב"ם (הל' מלכים פ"ח ה"י) ש„צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף

את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח“.

(15) צפני' ג, ט. וראה רמב"ם שם ספ"א.

מהיעודים דהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בשייכות להנהגת אומות העולם – „וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה”⁵.

ולהוסיף, שענין זה יהי' ע"י פעולתו של מלך המשיח עצמו – כמ"ש בהתחלת הפסוק⁶, „ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים” („השופט הוא מלך המשיח . . . שיהא אדון כל העמים, והוא יוכיח להם ויאמר למי שימצא בו העול ישר המעוות . . . ומפני זה לא תהי' מלחמה בין עם לעם כי הוא ישלים ביניהם, ולא יצטרכו לכלי מלחמה, וכתתו אותם לעשות מהם כלי לעבודת האדמה”⁷). שכן, „באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה' גו' ונהרו אליו כל הגוים והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלקי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים”⁸, „והמורה הוא מלך המשיח, ועליו נאמר ושפט”⁹.

וכיון שבימים אלו מחליטים ומכריזים ראשי מדינות בעולם ע"ד צמצום וביטול כלי נשק וההוספה בהענינים הדרושים לקיום כלכלת המדינה והעולם כולו – תוכן היעוד „וכתתו חרבותם לאתים”¹⁰, שבירת כלי המלחמה לעשות מהם כלים לעבודת האדמה, „ארץ ממנה יצא לחם”¹¹ – ה"ז סימן ברור על התחלת קיומו של יעוד זה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ליתר ביאור:

כיון שנמצאים ב„זמן השיא” („די העכסטע צייט”) של ביאת משיח צדקנו, „הנה זה (מלך המשיח) בא”¹², רואים כבר (מעין

ו)התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים, „ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וגו'” – עי"ז שהקב"ה נותן בלב המלכים דאוה"ע („לב מלכים ושרים ביד ה'”¹³) להחליט ולהכריז יחדיו ע"ד המעמד ומצב ד„וכתתו חרבותם לאתים”.

וזהו הטעם שהחלטה והכרזה זו היתה בזמן זה דוקא – בגלל שייכותו המיוחדת להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש.

ויש להוסיף, ששייכותו של המאורע להתחלת פעולתו של משיח צדקנו מודגשת גם בפרטי המאורע – המקום והזמן שבהם היתה החלטה והכרזה ראשי המדינות על המעמד ומצב ד„וכתתו חרבותם לאתים”:

המקום שבו אירע מאורע זה (מקום מיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם כדי להתדבר ביניהם בדרכי נועם ודרכי שלום) – הוא במדינה זו ובעיר זו, המדינה והעיר שבה נמצא „בית רבינו שבבבל”¹⁴, „בית חיינו”¹⁵, בית הכנסת ובית המדרש, בית תורה תפלה וגמ"ח, דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבחר בו וקבעו להמקום המרכזי שממנו „תצא תורה”, הפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל עד ביאת משיח צדקנו (כשיפוצו מעיינותיך חוצה”¹⁶), שאז יהי' גם קיום היעוד „וכתתו חרבותם לאתים”.

והענין בזה:

בבוא נשיא דורנו לחצי כדור התחתון, וקבע מקומו במדינה זו ובעיר זו, התחיל בתוקף ונעשה הברור והזיכוך דחצי כדור

(5) ישע"י ב, ד. מיכה ד, ג.

(6) פי' הרד"ק עה"פ.

(7) ישע"י שם, ב"ג. מיכה שם, א"ב.

(8) איוב כח, ה.

(9) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(10) לשון הרגיל – ע"פ משלי כא, א. וראה לקר"ש ח"ג ע' 285 הערה 1 ובשוה"ג.

(11) מגילה כט, א. וראה בארוכה קונטרס בענין מקדש מעט זה כו' (סה"ש תשנ"ב

ע' 465).

(12) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו. ובכ"מ.